

Erkendelsen kom jo i virkeligheden rigtigt, da man besluttede at give kronprinsen en politisk følgegruppe i forbindelse med hans kandidatur til den olympiske komité. Men den burde jo i virkeligheden være kommet før, fordi den burde være kommet, dengang man diskuterede, hvorvidt OL skulle ligge i Beijing, eller om man skulle vente, for der var jo to politiske linjer i IOC, en politisk linje, der sagde: Vi venter, og vi vil se nogle udviklingstrin i den rigtige retning, vi vil se en klar, markant, positiv udvikling, før vi vil lægge OL i Beijing, og en anden politisk linje, der sagde: Nej, vi skal tildele dem OL nu, for så kan man bruge det i en positiv udvikling. Det, der skete, var jo, at nulinjen vandt, og at vi desværre har set det modsatte af de forventninger, man havde, også de forventninger, som de kinesiske ledere dengang gav IOC.

De gav jo forventninger om: Fuld pressefrihed, flere menneskerettigheder, styrkelse af demokratibevegelser, flere rettigheder til arbejdstagere osv. osv., og vi har set en udvikling i den forkerte retning, et tilbageslag i stedet for. På trods af at der som sagt har været de store fremskridt i de sidste årtier, så oplever vi nu en udvikling i den modsatte retning, og det er det, i hvert fald nogle af os mener vi bør markere.

Det drejer sig bl.a. om, at etniske tibetanere oplever, at de bliver marginaliseret i deres eget hjemland, i Tibet; at deres historie bliver gjort ikkeeksisterende; at deres kultur, religion og politiske ledere diskrimineres og forfølges; at arbejdstagere i Kina er frataget fundamentale rettigheder, som f.eks. det at lave en egen fagforening, som er uafhængig af statsmagten; at arbejdsmiljø og arbejdstidsregler er stærkt problematiske i Kina; at forfølgelse af fagforeningsaktivister er ganske voldsom; at der er en stor, udstrakt internetcensur; at der er presseensur; at når man taler om fuld frihed for pressen, så handler det om udenlandske mediers ret til at sende historier til udlandet, men ikke om den interne mulighed for at få information i Kina om enten situationen i Kina eller situationen i resten af verden. Det er jo de ting, der gør, at vi synes, det er vigtigt at få en debat, og at vi synes, der er nogle ting, vi bør markere nu.

Kl. 14:05

Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren om nogle ting – jeg ved, at han formentlig på et eller andet tidspunkt kommer på banen igen – for jeg har i hvert fald en del ting, som jeg undrer mig over at udenrigsministeren ikke rigtig forholder sig til eller i hvert fald forholder sig rimelig ukri-

tisk til. Vi skal have en kritisk dialog, ja, det er jeg enig i, men den kritiske dialog skal vel måles på resultaterne og ikke på retorikken. Hvordan synes udenrigsministeren lige, at det går nu?

Udenrigsministeren har også læst Amnesty Internationals rapporter. Der findes jo niveauer af kritik, man kan bruge i den her kritiske dialog. Der findes jo forskellige – hvad skal man sige? – op på de høje nagler-niveauer, når man har en dialog. Der findes den dialog, hvor man snakker hyggeligt sammen om tingene og udveksler viden, så findes der den, hvor man er lidt mere kritisk, og så findes der den, hvor man markerer en gang imellem, at her er altså en grænse, som vi mener er overskredet. Det behøver jo ikke at betyde, at dialogen ikke fortsætter. Jeg mener ikke, at man skal lukke dialogen. Jeg mener ikke, at man skal slutte dialogen. Det ville være totalt vanvid at gøre det, så jeg er en varm tilhænger af, at man fortsætter dialogen.

Synes udenrigsministeren ikke, at der er en mulighed nu for at markere sig netop ved åbningen, fordi det er en symbolsk begivenhed, fordi det netop er symbolik, som er så vigtig også for det kinesiske styre? Hvis udenrigsministeren ikke mener, at man skal blive væk, har udenrigsministeren så gjort sig nogen overvejelser om, hvordan man i øvrigt vil bruge OL og begivenheden der til at markere nogle af de her synspunkter?

Så vil jeg gerne spørge kulturministeren, hvordan han ser på forholdet mellem sport og politik. Vi har haft sådan lidt spilfægteri frem og tilbage om, hvorvidt det var to ting, der absolut intet havde med hinanden at gøre og aldrig skulle have det. Hvordan ser kulturministeren på det nu? Hvordan ser han på det, efter at kronprins Frederik har fået den her politiske følgegruppe? Hvordan ser han på det, efter at Kina åbent har sagt, at de vil bruge OL til at markere, at Kina er ét land, ét folk, at Tibet er en integreret del af Kina, at man vælger at bære den olympiske fakkelt igennem Tibet? Hvordan ser kulturministeren nu på forholdet mellem sport og politik? Hvordan ser han på den officielle deltagelse? Jeg har lagt mærke til, at det forslag til vedtagelse, som kulturministerens parti fremsatte, og som udenrigsministerens parti i øvrigt også er medforslagsstiller på, kun omtaler sportsfolkene. Det er sportsfolkene, man bakker op om. Hvordan ser man på politikernes deltagelse? Hvorfor siger forslaget til vedtagelse intet om det? Partiet siger jo nej, så vidt jeg har forstået. I hvert fald skal partiets ordfører ikke deltage.